ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

AĞUSTOS - 1967 YIL= 6 SAYI= 66 100 KURUŞ

ÇOCUK YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi : NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden :
NURAN D. ŞENER

TELEFON : 44 06 26

Resim işleri :
ALİ AKTAŞ

Basıldığı yer :
DURAN OFSET Matbaası

İDARE : Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE : Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Kapak Resmi :
TANER ERHAL
Fotoğraf : H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

ÇOCUKLAR
İÇİN

PAPAĞAN'ın ölümü

Çok eskiden Barselona'da ihtiyar bir tüccar yaşardı. Her yaz bir gemiye binerek Hindistana gider, oradan aldığı malları getirip bütün bir yıl Barselonada satardı.

Yine bir yaz, tüccar hazırlığa başladı. Denizler sakindi. Gemi limanda bekliyordu. Eşyalarını, sepetlerini topladı. Evdekilere, "Sağca kalın!" dedi.

İhtiyarın alışkısıydı, giderken evde kim varsa, çocuğundan ihtiyarına kadar herkese sorardı:

-Söyle bakayım, sana Hindistandan ne getireyim?

Herkes birşey isterdi... Kimi bir şal, kimi boncuklar, kimi küçük bir köle ve kimi de inci gerdanlık...

Bu sefer de yine herkese sordu, herkes istediğini ihtiyara söyledi. İhtiyar tüccar evinin sofasından geçerken altın bir kafes içinde kendisine bakan papağanı gördü:

-Haaa, dedi. Bak, seni unutuyordum, güzel papağan... herkes Hindistandan birşey getirmemi söyledi, bak buraya, bu deftere yazdım.

Söyle bakayım, senin vatanından sana ne getireyim?

Papağan gayet güzel, tatlı bir sesle cevap verdi:

-Bana ne mi getiresin?.. Dur, düşüneyim?.. Haaa, dinle efendim, söyliyorum: Hindistana git, büyük ormanlardan birine gir. Orada benim kardeşlerim, papağan kardeşlerim var. Onlara benim İspanyada altın bir kafes içinde rahat ve mutlu bir hayat geçirdiğimi söyle.. Sonra de ki:

"Kardeşinize buradan bir şey götürmeğe söz verdim. O, istediği şeyi size bıraktı,. Siz ne derseniz onu götüreceğim!"

İhtiyar tüccar güldü:

-Canım, istediğini söyle.. onlar senin isteğini ne bilirler?..

Papağan dedi ki:

-Yok, yok.. ben böyle istedim, böyle yap efendim

Tüccar başını sallıyarak razı oldu, evinden çıktı, gemiye bindi, biraz sonra da koca yelkenli, yelkenlerini şişirerek denize açıldı

Günlerce süren yolculuklardan sonra ihtiyar tüccar nihayet Hindistan'ın Bombay şehrine vardı. Sepetlerini, eşyalarını hammallara verip taşıttı ve alış verişe başladı.

Bu arada Barselonada bıraktığı sevgili çocuklarına, kızlarına, gelinlerine ve torunlarına istedikleri hediyeleri de yavaş yavaş alıyordu. Dönmezden bir gün önce bütün hediyeleri aldığını, yalnız papağanına vadettiği şeyi yerine getirmediğini hatırladı. Bir arabaya binip saatlerce yol al-

dı, Hindistanın en büyük ormanlarından birine girdi. Ormanda kuşlar ötüşüyor, tavşanlar kaçıyor, ve her taraftan vahşî hayvan sesleri duyuluyordu.

Tüccar, orman içinde böylece gezerken gözü, bir ağacın bir dalı üzerine konmuş 10 tane renkli güzel papağana ilişti:

-Hah, dedi, sizi arıyordum. Ben İspanyadan geliyorum. Orada benim evimde bir altın kafes içinde sizin gibi bir papağan var. Ondan size selâm getirdim ona bir hediye götüreceğim fakat o dedi ki: "Benim oradaki, Hindistandaki kardeşlerim ne verirlerse onu al, getir. İşte.." İhtiyar tüccar daha sözünü bitirmemişti ki, on papağan, hepsi birden tünedikleri ağacın dalından bir anda "pat!" diye yere düşerek öldüler. Hepsi de cansızdı, tüccar şaşırmıştı, ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu. Böyle on papağanın birden düşüp ölmesine akıl erdiremiyordu.

Bu hayvanlara ne olmuştu, zehirli birşey mi yemişlerdi? Niçin iki tanesi değilde, hepsi birden düşüp ölmüştü?...

Tüccar düşüne düşüne geri döndü, Bombaya geldi. Eşyaları ve malları gemiye yükletilmişti. O da öyle dalgın bir halde gemiye girdi ve büyük yelkenli İspanyaya doğru yola çıktı.

İhtiyar Tüccar bir aylık bir deniz yolculuğundan sonra Barselonaya dönmüştü. Rıhtımda bütün torunları, bütün çocukları kendisini bekliyordu. Kayıktan karaya atlayınca hepsi onun boynuna atılıp yanaklarından öpmeğe, hediyelerini istemeğe başladılar.

Tüccar, evine girdiği zaman getirdiği bütün hediyeleri sahiplerine dağıttı, Artık ev neşeden çın çın ötüyordu. Herkes gülüyor bağırıyor, Hindistandan gelen yemişleri yiyordu.

İhtiyar tüccar bir aralık, papağanın kendisine baktığını görünce yerinden kalktı ve kafesin yanına gitti:

-Sana birşey getiremedim güzel papağan. Çünkü papağan kardeşlerin hiçbir şey söylemediler.

-Nasıl söylemediler, onları gördün mü?

-Evet, gördüm. Büyük bir ağacın dalında on tanesi bir arada duruyordu.

-Ne dedin?

-Dedim ki, İspanyada benim evimde altın bir kafes içinde yaşıyan bir kardeşiniz size selâm söyledi ve sizden onun için bir hediye söylemenizi istedi.

-Ne cevap verdiler?

-Cevap vermediler? Onu birden düşüp öldüler.

İhtiyar tüccar bu sözü daha söyler söylemez papağan, tüneğinden birdenbire düşüp öldü.

Herkes şaşırmıştı, tüccarın sanki dili tutulmuştu. Çocuklar, güzel tüylü papağanın ölümünden dolayı içli içli ağlıyorlardı.

İhtiyar tüccar başını sallıyor:

-Allah, allah, bu hayvana da ne oldu? Yoksa zehirli birşey mi yedirdiniz? diyordu.

Akşam olmuştu. Evde yemek hazırdı. Tüccar "Bir yenisini getirtirim!" diyerek gitti, sofraya oturdu, biraz sonra da herkesin neşesi yerine geldi.

Sabah olunca tüccar, altın kafesin dibinde cansız yatan papağanı bir çöplüğe atmak üzere, kafesle bahçeye çıktı. Kafesin kapısını açtı, papağanı aldı, çöplüğe fırlattı.

Fakat papağan çöplüğe düşer düşmez kanatlarını açarak doğruldu, ayağa fırladı, gözleri açıldı ve birdenbire uçup bahçenin duvarına kondu.

İhtiyar tüccar üçüncü kez büyük bir hayretle:

-Vay canına! diye bağırdı.

Papağan duvarda gülüyor, gülüyordu.

Tüccar:

-Demek sen ölmedin ha, ölmedin ha!. Bu kurnazlığı sana kim öğretti? diye bağırdı.

Papağan tatlı bir sesle cevap verdi:

-Hindistandaki papağan kardeşlerim, Bana Hindistandan hediye getirmedin diye üzülüyordum. Halbuki bana dünyanın en büyük hediyesini, özgürlüğü getirdin. Artık tutsak değilim... Özgürüm... Bana şaşıyor musun eski efendim? Ben sana anlatayım:

Sana, Hindistana gidip kardeşlerime altın bir kafes içinde yaşadığımı söylemeni, onların göstereceği hediyeyi alıp gelmeni rica etmiştim. Onlar benim hapsolduğumu öğrendiler.. Düşüp yalancıktan öldüler. Sen de onların ölümüne inandın. Onlar bu hareketleriyle bana demek istediler ki "kafesinde düş öl, kurtulursun!" Ben de dediklerini yaptım ve işte görüyorsun ki kurtuldum. Haydi sağca kal, eski efendim!.

Papağan kanatlarını açarak duvardan kalktı, havalandı ve şehrin bahçeleri arasında kaybolup gitti.

ÇOCUK YUVASI

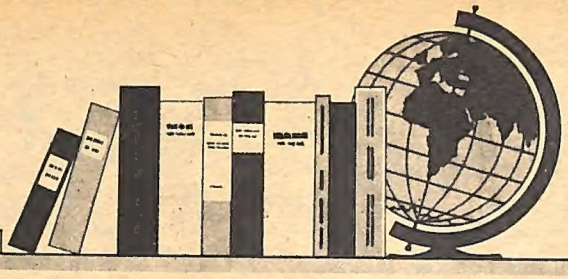

ANSİKLOPEDİSİ

ARABANIN TARİHİ

İnsanlar, yeryüzünde yaşamağa başladıkları zaman, hayatları çok ağır geçiyordu. Kendilerini soğuk, fırtına ve dolu gibi tabiat felâketlerinden koruyacak ne bir sığınakları ve ne de bir elbiseleri vardı. Devamlı bir yiyecek kaynakları da yoktu. Yırtıcı hayvanlara karşı yumruklarile döğüşürlerdi. Ağaç kovuklarında, yahut mağaralarda yatarlar, tırnaklarile toprağı kazıp ot kökleri çıkararak karınlarını doyururlardı.

Bu ağır hayat şartları, ilk insanları daha kuvvetli olmak için toplu olarak yaşamağa zorluyordu. İşte bu yüzden insanlar gurup gurup ava çıkarlar, yakaladıkları hayvanları beraber oturdukları yerlere kadar götürürlerdi. Fakat bu yakalanan hayvanları mağaralara kadar taşımak, bir mesele idi. Önceleri, bunları, yerde sürüyerek taşıdılar. Fakat böyle yerde sürünerek taşınan hayvanlar tozlanıp çamurlanıyor, delinip parçalanıyorlardı.. Hem üstelik, bu çok yorucu bir işti.

İşte bu güçlükleri ve zararları yenmek için düşündüler, taşındılar ve en sonunda şöyle bir çare buldular: Avlar iki dal üstüne yerleştirilerek götürülecek olursa, hem daha kolay taşınır, hem de bozulmaktan kurtulur. Ayrıca taşıyanlar da daha az kuvvet harcarlar. İşte böylece ilk araba bulunmuş oldu. Uzun zamanlar geçti. Belki yüzlerce, belki binlerce yıllık tecrübe, çalışma, insan aklını durmadan işledi. Yerde sürünen avların ucuna taştan birer yuvarlak takarak, sonra bu taş yuvarlakları, taş tekerleklerle değiştirerek, ilk araba daha çabuk ve daha rahat giden bir hale sokuldu. Tekerlek, insan aklının yarattığı en büyük buluşlardan biridir.

Yine binlerce yıl geçti.. Ağır mücadele ve ilerleme yılları. İnsan, ceddi olan maymunlardan, zekâ bakımından gittikçe uzaklaşıyor insan artık çıplak dolaşmı-

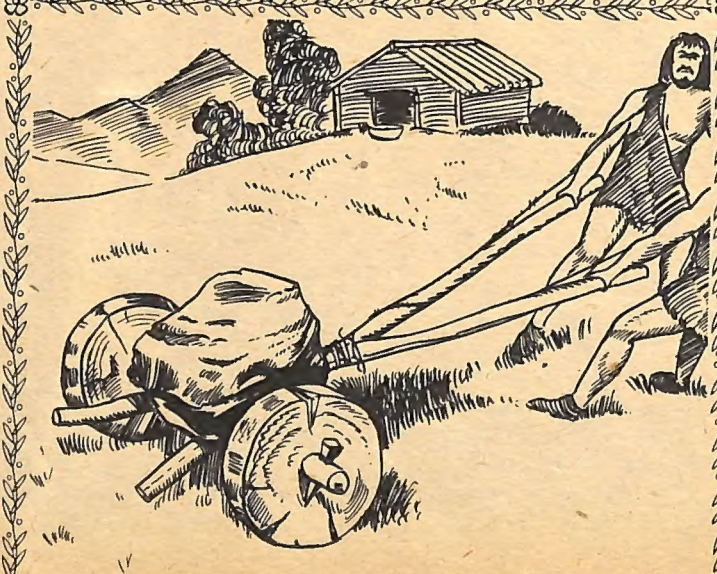

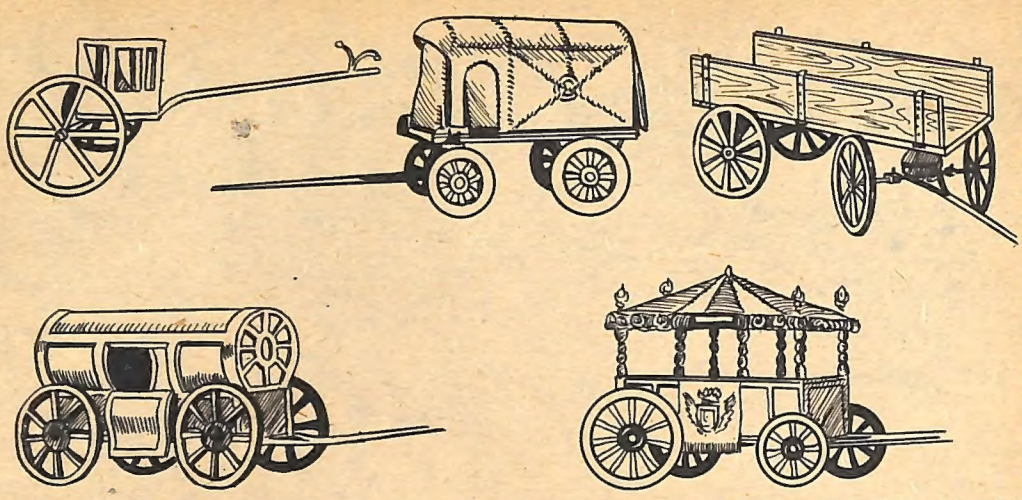

yordu. Artık ateşi de öğrenmişti. O zamana kadar, düşmanı olan hayvanları şimdi, hizmetinde kullanıyordu. Köpek, at, inek ve şimdiki evcil hayvanlar insanın kuvvetini tanıyarak onun hizmetine girdiler. Bu sırada insanoğlu önce yapmış olduğu ağaç tekerlekleri, yine ağaçtan bir dingile geçirmeği akıl etti... Böylece araba bir ağaç yığını olmaktan kurtularak, bildiğimiz şekle benzemeğe başladı. İnsan, arabayı, önce kendisi çekmeğe çalıştı, sonra evcil hayvanlara boyunduk vurarak bu külfetten kurtuldu. Yine binlerce yıl... Yine binlerce çalışma ve sürekli savaş yılları geçti. Fakat geçen yüzyıllar, insanoğluna tabiatla ve onun afetleriyle biatla ve onun afetleriyle savaşabilmesi için yeni yeni şeyler öğretti.

İlk araba da böylelikle gitgide değişti. Tekerlekleri demir dingilli ve demir çenberli faytonlar, içleri kadife, ipek döşeli ve yağız atların çektiği lândonlar çıktı. En sonra, tekerlekleri demir çenber yerine lâstikler geçirildi. Fakat insanoğlu bununla da yetinmedi. En sonunda, buhar kuvvetini keşfetti ve arabaya onu da koşmak istedi. Böylece buharla işleyen makineler, arabalar trenler, vapurlar meydana çıktı.

İlk trenler, arabadan hiç farkı yok denecek kadar basitti. Saatte ancak 5-6 kilometre hızla gidebiliyorlardı. Fakat insanın çalışması ve arayıcı ruhu, az zamanda bu trenleri saatte seksen hattâ yüz yirmi kilometre hızla koşturdu.

İş bununla da kalmadı. İnsan hayatı kolaylaştıran bütün araçların ilerlemesi için, tabiata karşı kazanılan her zaferden, her buluştan faydalanmağa devam etti. Akar yakıtların, hele benzinin keşfinden sonra insan, onu da taşıma araçlarında kullandı. Böylece otomobiller, kamyonlar, uçaklar, motosikletler, tanklar, traktörler, hasat makineleri ve diğer benzinle işliyen makineler icat olundu.

Uzun yıllar, şimşek ve yıldırımlardan korkan insanoğlu, bunların iç yüzünü bilmiyor, sadece öldürücü kudretini tanıyor, onlara Allah diye tapıyordu.. Fakat insan aklı, bunların tabiatteki elektrik kuvvetinden meydana geldiğini anlayınca bu kuvveti de hükmü altına almağa çalıştı... Fakat bu savaş te pek öyle kolay olmadı. Hiç bir güçlük önünde yılmıyan insanoğlu, en sonunda elektrik kuvvetini kablo ve teller içinde zaptederek hizmetinde kullanmağa muvaffak oldu. Böylece telefonlar, telgraflar ve elektrik lâmbaları meydana çıktı.

Bu kuvvetten bizim arabamız da faydalandı: Elektrikli tramvaylar, elektrikli lokomotifler, elektrikli otobüsler icat olunarak hem taşıma gücümüz, hem de taşıtma gücümüz arttı. İşte böylece zamanımıza kadar geldik.. Kimbilir yarın daha neler olacak?

Herkül Palaz

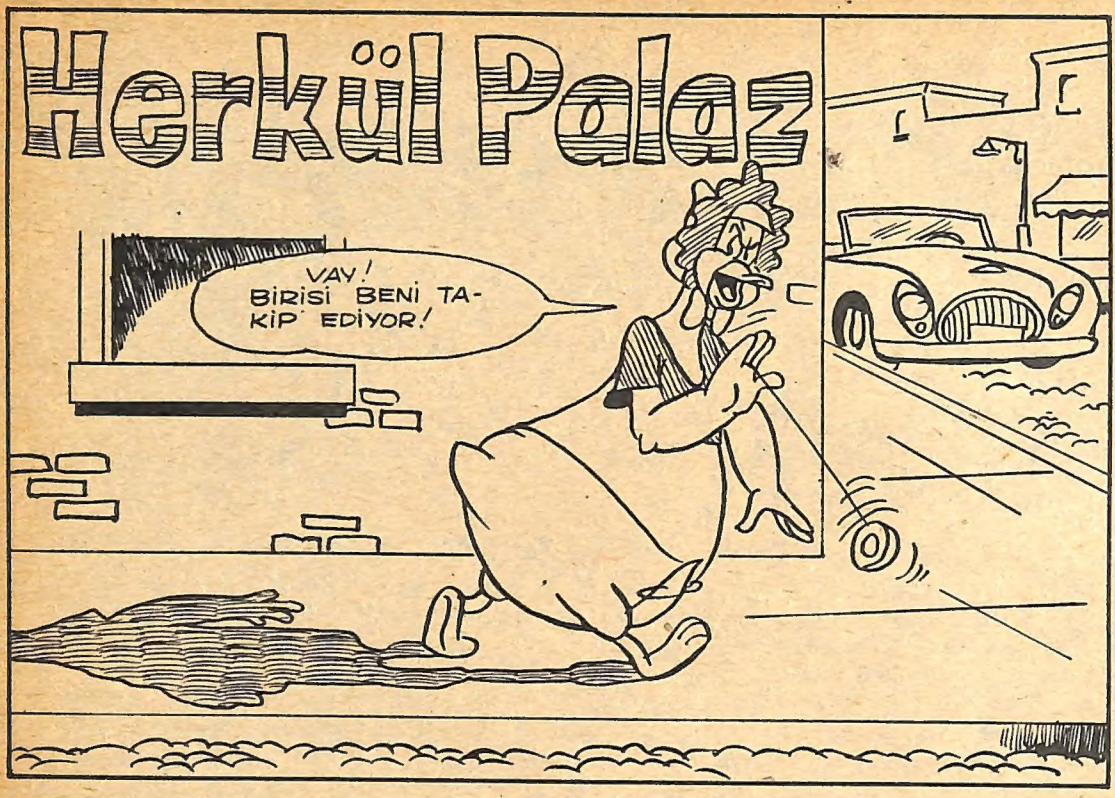

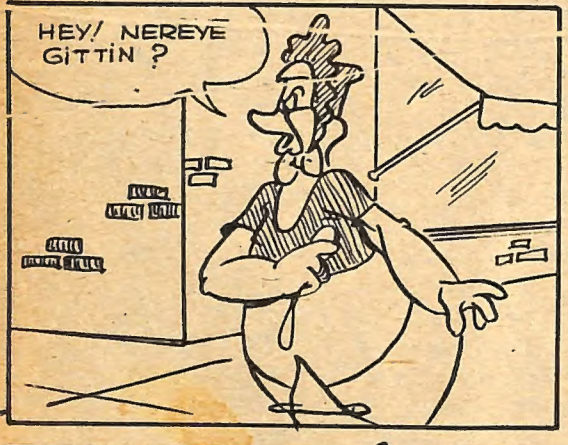

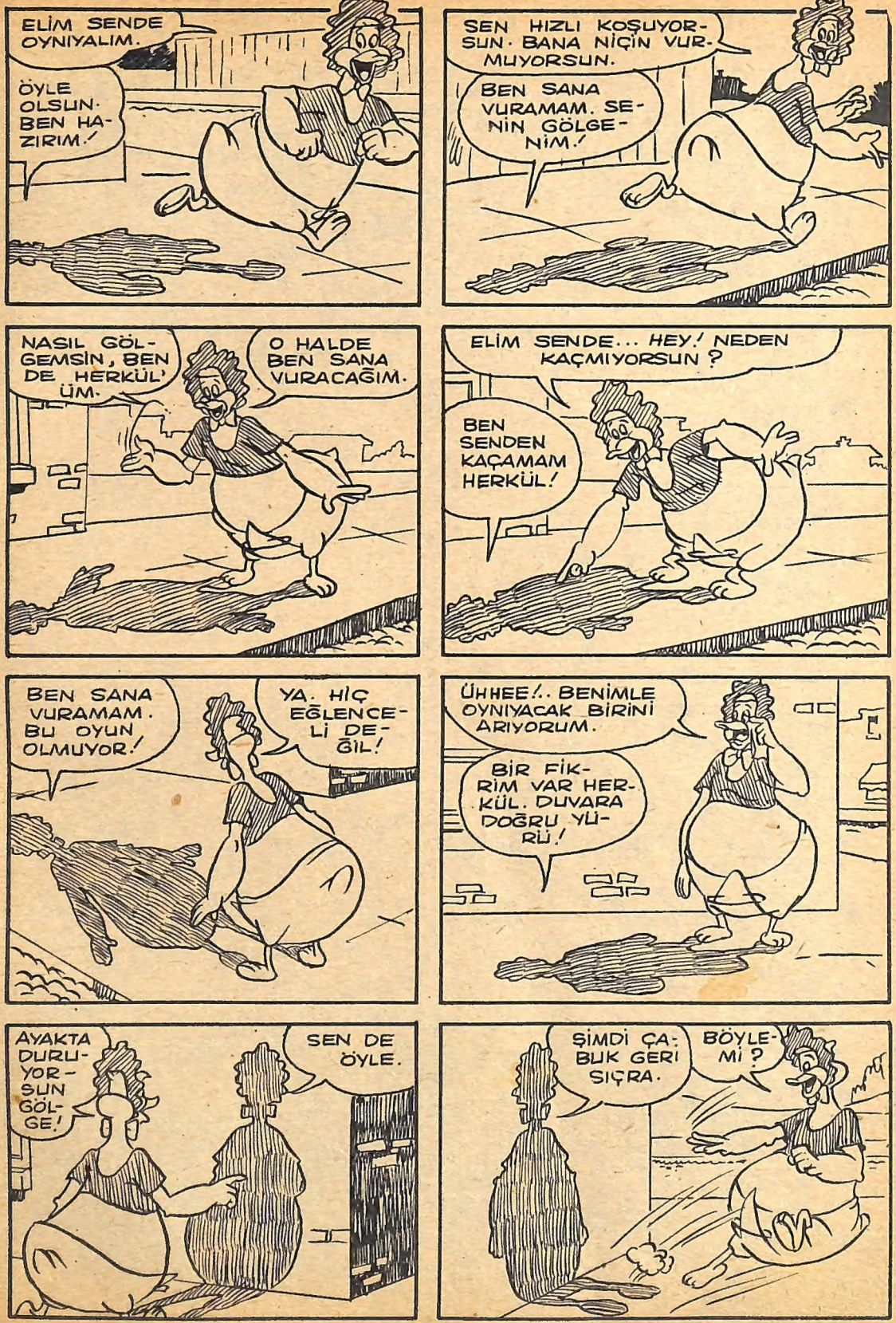
ELİM SENDE OYNIYALIM.
ÖYLE OLSUN. BEN HAZIRIM.!
SEN HIZLI KOŞUYORSUN. BANA NİÇİN VURMUYORSUN.
BEN SANA VURAMAM. SENİN GÖLGENİM.!
NASIL GÖLGEMSİN, BEN DE HERKÜLÜM.
O HALDE BEN SANA VURACAĞIM.
ELİM SENDE... HEY! NEDEN KAÇMIYORSUN?
BEN SENDEN KAÇAMAM HERKÜL!
BEN SANA VURAMAM. BU OYUN OLMUYOR.!
YA. HİÇ EĞLENCELİ DEĞİL!
ÜHHEE!.. BENİMLE OYNIYACAK BİRİNİ ARIYORUM.
BİR FİKRİM VAR HERKÜL. DUVARA DOĞRU YÜRÜ.!
AYAKTA DURUYORSUN GÖLGE!
SEN DE ÖYLE.
ŞİMDİ ÇABUK GERİ SIÇRA.
BÖYLEMİ?

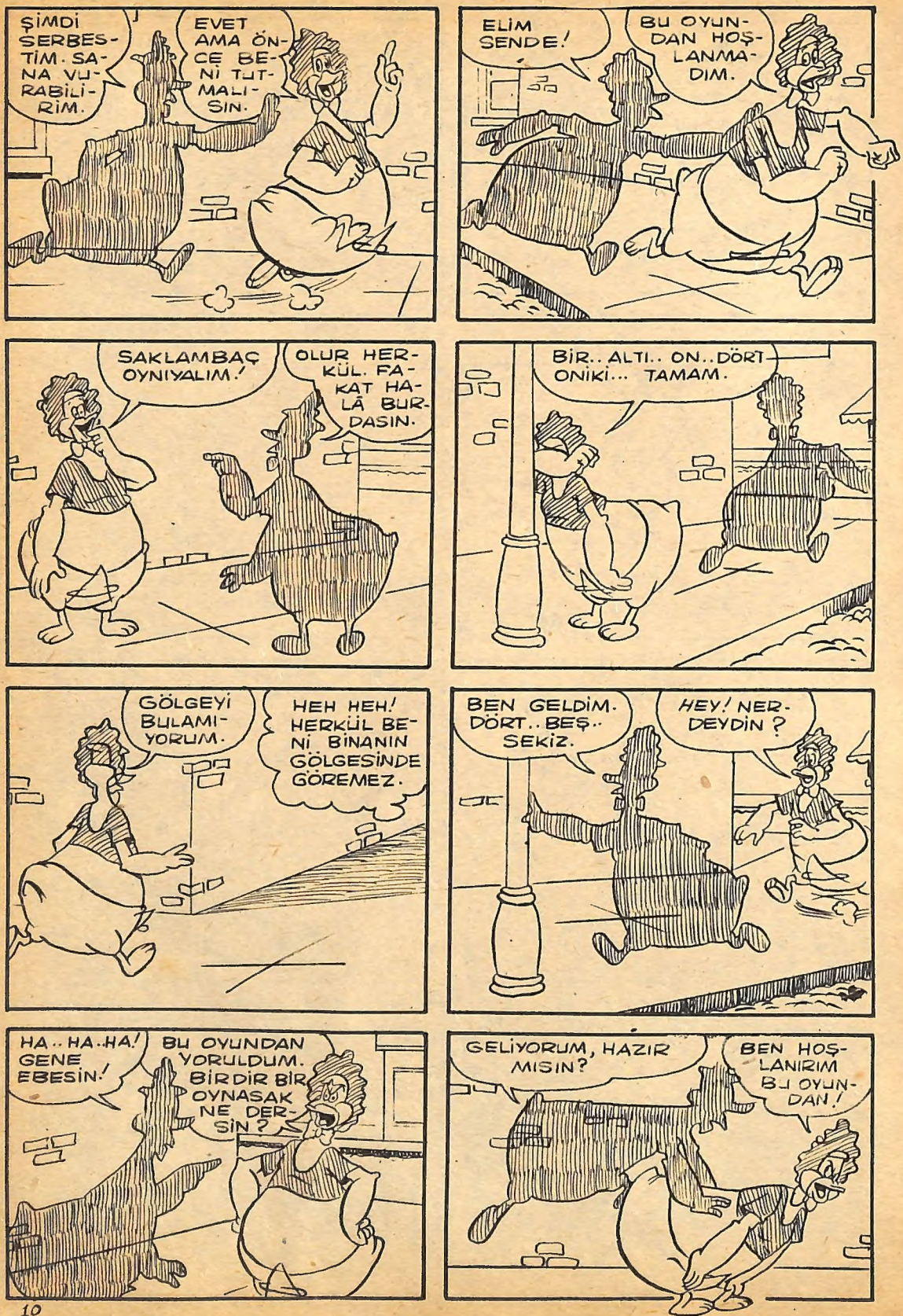
ŞİMDİ SERBESTİM. SANA VURABİLİRİM.
EVET AMA ÖNCE BENİ TUTMALISIN.
ELİM SENDE!
BU OYUNDAN HOŞLANMADIM.
SAKLAMBAÇ OYNIYALIM!
OLUR HERKÜL. FAKAT HALÂ BURDASIN.
BİR.. ALTI.. ON.. DÖRT ONİKİ... TAMAM.
GÖLGEYİ BULAMIYORUM.
HEH HEH! HERKÜL BENİ BİNANIN GÖLGESİNDE GÖREMEZ.
BEN GELDİM. DÖRT.. BEŞ.. SEKİZ.
HEY! NERDEYDİN?
HA.. HA.. HA! GENE EBESİN!
BU OYUNDAN YORULDUM. BİRDİR BİR OYNASAK NE DERSİN?
GELİYORUM, HAZIR MISIN?
BEN HOŞLANIRIM BU OYUNDAN!

BEN GELİYORUM HAZIR MISIN?
HAZIRIM!

HERKÜL, TAM ÜZERİMDEN DÜŞTÜN.

BAŞKA TÜRLÜ DE OLAMAZDI.
SENİ SEVMİYORUM GİT ARTIK.

O ANDA GÜNEŞ BATMIŞTI...
YOOK.. DUR. GERİ GEL GÖLGE!

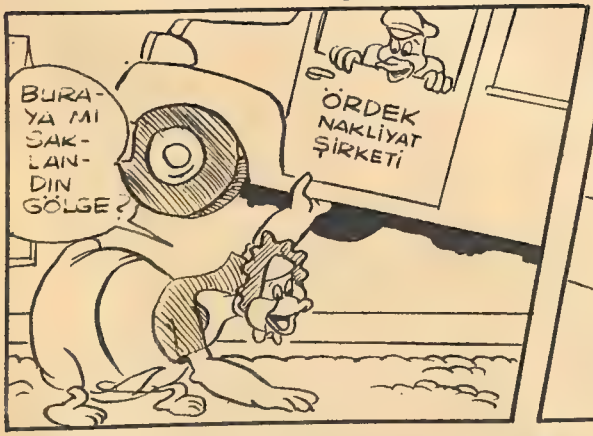
BURAYA MI SAKLANDIN GÖLGE?
ÖRDEK NAKLİYAT ŞİRKETİ

BENİM İYİ ARKADAŞIM GÖLGE, ARTIK BENİ SEVMİYOR.
BENİM EN İYİ ARKADAŞIMDI. NE GÜZEL OYNUYORDUK.

SONRA:
HERKÜL, NE OLUYOR?
BAVV! GÖLGEM ÇEKİLİP GİTTİ.

FAKAT HERKÜL, GÜNEŞ BATINCA GÖLGE DE KAYBOLUR. ANCAK GÜNEŞ DOĞDUĞU ZAMAN OLUR.
SENİN GÖLGEN VAR AMA BENİM YOK ARTIK!

HAKLISIN. LÂMBANIN IŞIĞI GÖLGENİ YERE DÜŞÜRMÜYOR.
SENİN GÖLGENLE OYNIYABİLİRMİYİM BABA?

GÖLGE İLE OYNAMAYI DÜŞÜNMEK GÜLÜNÇTÜR.
DUVARA GEL SANA GÖSTERECEĞİM.

ŞİMDİ HIZLA GERİ SIÇRA.
HEY, GÖLGEMİ ARKAMDA BIRAKIYORUM.

GEL, BENİM ODAMA GİDELİM, OYUNCAKLARIMI ALALIM, BABAMIN GÖLGESİ!
OLUR HERKÜL!

GÖLGEMİ ALMAK İSTİYORUM. HERKESİN BİR GÖLGESİ VARDIR. İLLE DE GÖLGEMİ İSTERİM!

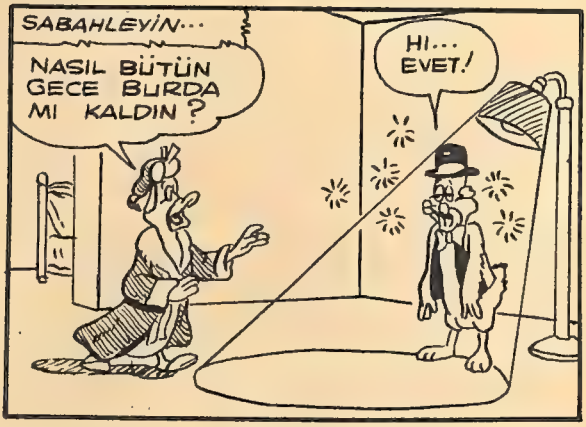
SABAHLEYİN...
NASIL BÜTÜN GECE BURDA MI KALDIN?
HI... EVET!

GÖLGEMİ GERİ GETİRMEK İSTİYORUM. HERKÜL DÜN GECE ONU ALDI..

SONRA..
PEK ŞİDDETLİ DEĞİL FAKAT İYİ TEDAVİ EDİLMESİ GEREK!
BU SENİN HAYALİNDEN OLAN BİR ŞEY BABA. HERKES BİLİRKİ GÖLGE, IŞIK YOKLUĞUNDAN OLUR.
SON

SİCİLYALI KÜÇÜK KEMANCI

Pero, güzel Sicilya adasında oturan neşeli ve sade bir çocuktu. Annesi ile babası, daha o küçücük bir çocukken ölmüşlerdi. On-dört yaşına geldiği zaman, kendisini zengin yapacak bir iş aramağa çıktı. Yolda bir dilenciye rastladı.

Dilenci:

-Oğlum! bir parça ekmek almak için beş on kuruş verir misin, açlıktan ölüyorum, dedi.

Pero:

-Al! bütün varlığım senin olsun! Gidip üç yıl daha çalışır, ve bu parayı yine kazanırım, dedi.

Dilenci:

-Sen gerçekten sade olduğun kadar şefkatlisin!.. sözlerini söylerken, görkemli bir Peri kılığına girdi. Ve:

-Dile benden üç dilek!.. dedi.

Pero:

-Pek âlâ, birincisi: lûtfen bana öyle bir keman verin ki, onun sesini duydukça herkes durmadan dansetsin.

İkincisi: hiç kaybolmıyacak bir tüfek isterim.

Üçüncüsü: öyle bir konuşma yeteneğim olsun ki, söylediğim bir sözü kimse reddetmesin... dedi.

Peri, Peroya bütün bu dileklerini verdi. Pero geriye, eski çalıştığı çiftliğe döndü. Uçan bir sülün kuşu görerek, sihirli tüfeğini denemek için, ona ateş etti. Kuş cansız yere düştü. Fakat, daha Pero onu yerden almadan önce, çiftçi koşarak kuşu aldı. Pero:

-Pek âlâ, o senin olsun; fakat ben sana bir dansettireyim de gör!.. dedi. Pero kemanı çalmağa başladı ve çiftçi de bir deli gibi sıçramağa koyuldu. Çiftçi en sonunda:

-Pero! kemanı kesersen, sana bin lira var!. diye bağırdı. Pero parayı aldı. Fakat, arkasını döner dönmez çiftçi, hakime koşarak Peronun bir hırsız olduğunu söyledi. O günlerde Sicilya adasında hırsızlara hiç acımazlardı. Pero hemen yakalandı, duruşması yapıldı ve ölüm cezasına kasandı. Fakat, tam cellât ipi Peronun boynuna geçireceği sırada, hakimden biraz keman çalması için izin vermesini diledi.

Çiftçi:

-Ona kemanı vermeyin! diye bağırdı. Ancak Peronun konuşma yeteneği vardı. Ve kimsecikler onun sözünü reddedemiyorlardı... Hakim ona kemanı verdi. Pero kemanı çalmağa başlayınca hakım, çiftçi, cellât ve seyirciler hep birden dansetmeğe koyuldular. Pero, onlar bitkin düşünceye ayakkaplarının altları aşınıncaya kadar çaldı ve daha da çalıyordu. En sonunda hakim, eğer kemanı çalmaktan vazgeçecek olursa serbest bırakılacağını adadı. Bunun üzerine Pero, keman çalmayı bıraktı. Sehpadan inerek kemanını, tüfeğini ve bin lirayı alıp ülkesine döndü. En kibar ailelerin çocuklarına müzik dersi.. güzel kemanı ile büyük konserler vererek, bir hayli para kazandı. Biriktirdiği paralarla küçük bir villa satın aldı. Bunu sade fakat gayet ince bir zevk ile döşedi.

İyi söz söyleme yeteneği olduğu için, Sicilya adasının en güzel kızının kalbini kazandı, onunla evlenerek adaya yerleşti, mutlu yaşadı.

EĞLENCELİ SAYFA

ZATEN BELLİYMİŞ

Şehirlinin biri, ilk defa köye gelmiş. Bir inek için, sahibine:

-Kaç yaşında bu? diye sormuş.

Köylü:

-İki yaşında; cevabını verince, şehirli bilgiç bir tavırla:

-Öyle ya! İki boynuzu var, demiş.

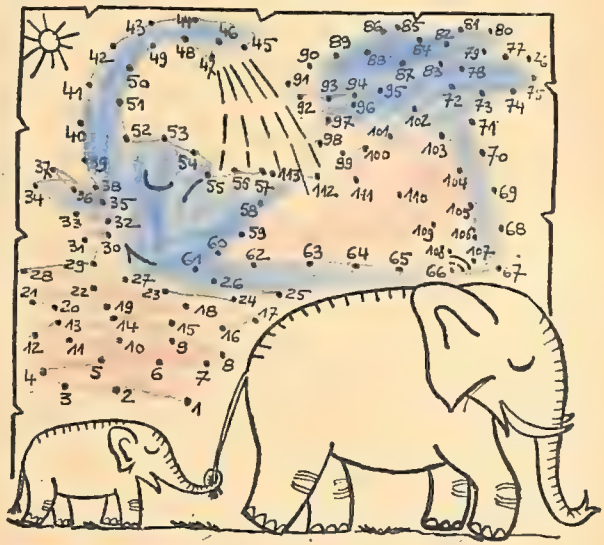

1 DEN 113 E KADAR NUMARALARI BİRLEŞTİREREK NE ÇIKACAK BULUNUZ? ÇIKANI RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ!

"TOPARLAK"

BALIKTAN DAHA İYİ YÜZÜYORMUŞ...

-Maşallah balık gibi yüzüyorsun.

-Hattâ balıktan daha iyi yüzüyorum.

-Neden?

-Balık sırt üstü yüzebilir mi?

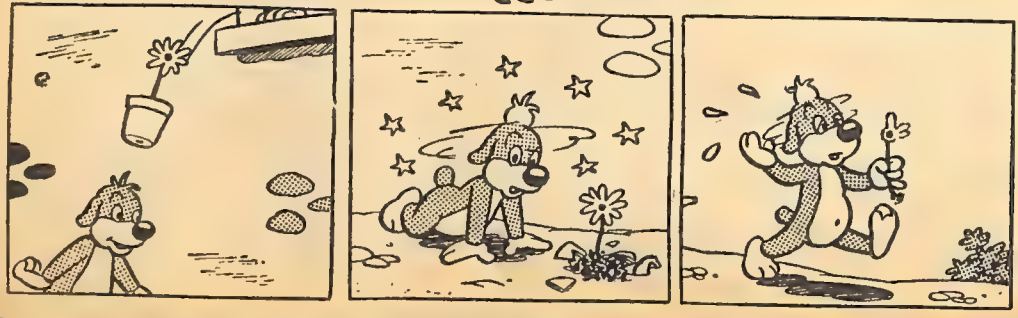

DELİ AKLI

İki deli, bu soğukta denize girmiş, yan yana yüzüyorlardı. Biri ötekine seslendi:

-Bugün deniz çok sıcak değil mi?

Öteki:

-Evet, dedi, çok sıcak. Mayo bile bana o kadar ağır geliyor ki, ter içinde kaldım.

SEBEP

Üçü de okula geç kalmışlardı. Öğretmen çıkıştı:

-Niçin geç kaldınız?

-Ben uyuyakalmışım...

-Ya sen, Turhan?

-Ben de onu uyandırmıya gitmiştim, öğretmenim.

-Peki, sen Esin?

-Ben de onları köşebaşında bekledim...

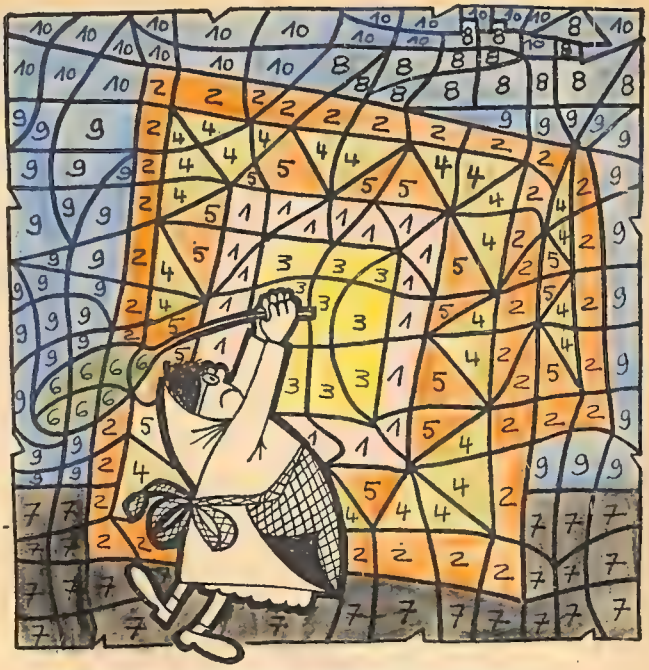

KADIN NE YAPIYOR? BOYAYIP BULUNUZ?
1-KIRMIZI. 2-TURUNCU. 3-SARI. 4-YEŞİL. 5-KAHVE RENGİ. 6-KOYU K.RENGİ. 7-SİYAH. 8-AÇIK K.RENGİ. 9-MAVİ 10-AÇIK MAVİ...

Hoh-Hoh-"KIRPİLERE ÇARE„

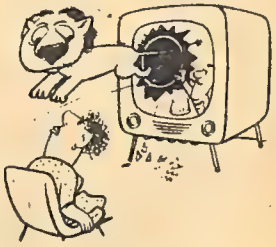

Sizin Köşeniz

Gönderen: Kâzım Uçuk

Yalancının Mumu

Genç bir çoban, bir gün köy halkıyla eğlenmek ister; kırda sürüsünü otlatırken "Sürüye kurt geldi" diye bağırmağa başlar. Köylüler, tarlalarda ve bahçelerdeki işlerini bırakarak, koşa koşa sürünün başına gelirler. Bakarlar ki ne kurt var, ne canavar. Koyunlar otlayıp duruyor, çoban da kavalını çalıp için için gülüyor.

Bir gün yine çoban, köylülerle eğlenmek istiyor; yine "Sürüye kurt geldi" diye avaz avaz bağırıyor; yine köylüler koşuşuyorlar; yine ne kurt var, ne de canavar.

Bu, böyle birkaç defa oluyor; köylüler, her defasında aldandıklarını görüyorlar; çobanın yalan söylediğini anlıyorlar; artık onun bağırıp çağırmalarına aldırmamağa karar veriyorlar.

Bir gün çoban, yine avazı çıktığı kadar bağırıyor, çağırıyor, köylüler işlerini bırakıp koşmuyorlar. Çoban avazı bastıkça köylüler: "Bırakın şu yalancıyı. Yine bizimle eğleniyor.." diyorlar.

Fakat bu defa gerçekten kurtlar gelmiş, sürüye saldırmış ve birçok koyunu parçalayıp yemiş.

Bir çobanın yalanı, bakınız, bir köye nasıl zarar veriyor. Bunun için eskiler "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar" demişler. Yalan, ne olsa meydana çıkar ve söyleyeni utandırır.

"O yalan, bu yalan; Fili yuttu bir yılan. Bu da mı yalan?" derler. Yılanın Fili yutması elbette bir yalandır. Yalan, herhalde yararlı bir şey değildir. Yararlı olmayıncada söyliyen için de dinliyen için de zararlıdır.

Yalan, ne kadar küçük, ne kadar önemsiz olursa olsun, yine kötüdür. Çünkü küçük, önemsiz yalanlar söyliye söyliye, insan daha büyük yalanları da söylemeğe alışır. Yine eski atalarımız: "Alışmış, kudurmuştan beterdir." derlerdi.

Yalandan kaçınalım. Yalan uydurmak kolaydır, fakat sonunda yalan olduğu ortaya çıktı mı, utanmak, zordur. Yalancıdan herkes kaçınır. Onu kimse sevmez ve kimse inanmaz. Kendisini bilmiyenler, onun ilk yalanlarına inansalar dahi foyası meydana çıkacağından, aldatıldıklarını görünce, hem kızarlar, hem onun yüzüne bir daha bakmazlar.

Yalan, yılandan beterdir Yılan insanı sokar, zehirler. Zehire karşı kurtaracak çareler vardır. Fakat yalana karşı hiçbir çare yoktur. Yalan koca bir halkı biribirine geçirebilir... Yüzlerce kişinin biribirini oldürmesine sebep olabilir

Ötekini berikini aldatmakla ele birşey geçer mi? Yalan söyliyen, bundan biraz güler eğlenir. Fakat bu gülüşün sonu ağlamadır. Sonradan ağlamamak istersek, gülmek için yalan söz söylemekten kaçınmalıyız.

"Yalancının mumu yatsıya kadar yanar" demek, şimdi söylenen bir yalanın birkaç saat sonra yalan olduğu meydana çıkmasından dır. Akşamdan söylenilen yalanın, yatsıda meydana çıkması halinde, gülmenizle ağlamamız arasında az bir zaman geçiyor demektir.

Yalan söyliyen, utanma arlanma bilmiyendir. Böylelerinin yüzüne tükürseniz "Yağmur yağıyor" der; çünkü utanması yoktur. Böyle bir çocuk olmadansa, yerin dibine geçmek daha iyidir.

Yalan söylemiyelim, doğrudan şaşmıyalım.

ALÂEDDİN ve SİHİRLİ LÂMBA

Çok eskiden Çinde, Alâeddin isminde fakir bir Türk çocuğu ile annesi yaşarlardı. Birgün Alâeddin, yolda sallana sallana giderken, ihtiyar bir kadına rast geldi. Kadın kendisini durdurdu. Kulağına eğilerek dedi ki:

-Oğlum, zengin olmak ister misin?

-Elbette, Bayan nine!..

-Hah, o halde benimle gel!

İhtiyar kadın önde, Alâeddin arkada, yürümeğe koyuldular. Bir yangın yerine geldiler. Kadın, parmağıyle yıkık duvarları göstererek dedi ki:

-İşte bu duvarların altında dünyanın en büyük sarayı o sarayda da büyük bir hazine vardır. Eğer benim sözlerimi yaparsan zengin olacaksın!..

Alâeddin razı olunca ihtiyar kadın parmağından bir yüzük çıkardı. Çocuğa uzattı:

-Bunu al, parmağına geçir, bu duvarların arasında, aşağılara inen bir yol vardır. Sakın vücudunu o yolun duvarlarına değdirme, yol bittikten sonra önüne bir bahçe gelecek, o bahçede, bir sandık kenarında bir eski lâmba var, etrafta da tabaklar içinde yığınlarla elmas, inci göreceksin. Ceplerini bu elmaslarla doldur, o lâmbayı al, bana getir. Eğer zor bir durumda kalırsan parmağından bu yüzüğü çıkar, karşına bir peri gelecektir. O peri seni kurtarır! dedi.

Aslında bu kadın Afrikalı bir sihirbazdı. Çinde sihirli bir lâmba olduğunu öğrenmiş, buralara kadar gelmişti. Bu saraya girmek zordu, çok zordu... Çünkü saraya giden dar yoldan geçenler, vücutlarını duvara değdirir değdirmez düşüp ölüyorlardı. Şimdiye kadar hiç kimse buradan sağ çıkamamıştı.

Alâeddin, parmağında o sihirbaz kadının yüzüğü olduğu halde dar yoldan aşağıya yürümeğe başladı. Uzun karanlıklardan sonra aydınlık, yeşil bir bahçeye girdi. Bahçenin bir köşesinde çok büyük bir sandık, sandığın kenarında eski bir lâmba vardı. Etrafta da tabaklar içine konmuş elmaslar duruyordu. Alâed-

yardın et, sonra lâmbayı vereyim.

İhtiyar sihirbaz çok kızdı. Birdenbire yolun dar ağzına büyücek bir taş itti, deliği kapadı ve süpürgesine binerek Afrikaya doğru havalandı.

dinin yüreği heyecandan çarpıyordu. Bu bahçede bir ejderin çıkmasından korktu, lâmbayı aldı ve gerisingeriye döndü. Yolun ağzına gelince sihirbaz seslendi:

-Lâmbayı aldın mı?

-Aldım.

-Ver bana, çıkman için sana yardım edeceğim.

-Olmaz, önce çıkmama

Alâeddin şimdi dar yolda yapayalnız kalmıştı. Gerisin geriye döndü, saraya girdi. Günlerce orada kaldı, açlıktan gözleri dönmeğe başladı. Dünya yüzüne çıkmak için hiçbir çare bulamıyordu. Nihayet birdenbire aklına sihirbazın verdiği yüzük geldi. Yüzüğü parmağından çıkarır çıkarmaz karşısına çok güzel bir peri kızı dikildi:

-Emredin!

Alâeddin önce şaştı, sonra gülerek peri kızına baktı, elindeki lâmbayı sımsıkı tutarak:

-Beni kendi evime götür! dedi.

Ve bir dakikada kendisini evinde buldu. Annesi onu merak etmişti, fakat Alâeddin o kadar şaşkındı ki

birşey söyliyemedi. Evde ne yemek, ne de ekmek bulunuyordu. Annesi açlıktan ayakta duramıyordu. Alâeddin elindeki lâmbayı uzatarak:

-Al anne, git bunu çarşıda sat, parası ile yiyecek birşey al! dedi.

Lâmba eski ve pisti. Kadıncağız lâmbayı daha iyi bir fiyatla satabilmek için eline bir bez aldı, lâmbayı silmeğe başladı. Fakat bezi üzerinde bir iki defa oğuşturunca yine bir peri göründü.

Bu peri erkekti. Alâeddin onu görünce:

-Aman, dedi. Karnımız,

çok aç, bize yiyecek getir!

Biraz sonra önlerinde çeşit çeşit yemeklerle dolu bir sofra peyda oldu. Ana ile oğul, oturup karınlarını doyurdular. Yemekten sonra Alâeddin sokağa çıktı.

Hakanın sarayı önünden geçerken padişahın kızının ata bindiğini gördü. Görür görmez de ona âşık oldu. Derhal eve geldi, lâmbayı uğuşturdu, erkek peri karşısına çıktı. Alâeddin:

-Canım peri, ben zengin olmak istiyorum, bana dünyanın en büyük, en süslü sarayını yap!. dedi. Gözlerini açıp kapayıncaya kadar eski evlerinin yerinde görkemli bir saray peyda oldu. İçi ipek halılar, inciler yakutlar, elmaslarla süslüydü. Bir hazinesi vardı ki, ağzına kadar elmasla, altınla doluydu.

Alâeddin derhal kırk tane altın sandık yaptırdı. İçini elmas ve inci ile doldurdu, Hakana gönderdi. Hakan da bundan çok memnun oldu, kızını Alâeddine verdi.

Hakanın kızı ile Alâeddin evlenedursunlar, biz gelelim ihtiyar sihirbaza...

Sihirbaz Afrikaya dönünce sihirli lâmbayı unutamadı, yeniden Çine geldi, Alâeddini muhteşem bir sarayda görünce şaştı, kızdı. Bu çocuğu mahvetmek için bir plân tasarladı. Bir gün omuzunda bir kaç lâmba ile:

-Eski lâmbalar alıyorum yeni lâmbalar veriyorum!. diye bağırarak sarayın önünden geçti. Bu sırada Alâeddin ava gitmişti. Karısı kocasının odasında gördüğü bu eski lâmbayı yenisi ile değiştirmek istedi, lâmbayı verdi, yenisini aldı.

İhtiyar sihirbaz ise lâmbayı alıralmaz üzerini uğuşturdu, çıkan periye:

-Derhal bu sarayı al, Afrikaya götür! dedi. Dediği oldu. Saray önce kalktı ve kayboldu. Bir süre sonra, Alâeddin avdan döndü, sarayın yerinde yeller estiğini görünce yüzüğü parmağından çıkardı. Peri göründü. Alâeddin:

-Sarayımı ve sevgili karımı getir! diye emretti. Fakat kız peri boynunu büktü:

-Bu benim işim değil, bunu lâmba perisi yapabilir! dedi:

Alâeddin de:

-Peki, o halde beni karımın yanına götür! dedi.

Peri, Alâeddinin isteğini yerine getirdi. Bir iki saniye sonra Alâeddin kendisini eski sarayında buldu. Prenses onu görünce boynuna sarıldı, ağlamağa da başladı. Alâeddin uzaktan sihirbazın geldiğini görünce:

-Aman, dedi, ağlanacak sıramı? Haydi, bak ben şu masanın altına saklanacağım, sen de şu tozu sihirbazın içtiği şaraba at! Bu cadıdan kurtulmağa çalışalım. Çünkü bizi mahvedecek!..

Alâeddin derhal masa altına gizlendi. Sihirbaz geldi. Çatık bir suratla sofraya oturdu: (DEVAMI SAYFA 27 DE.)

kurnaz ile akıllı

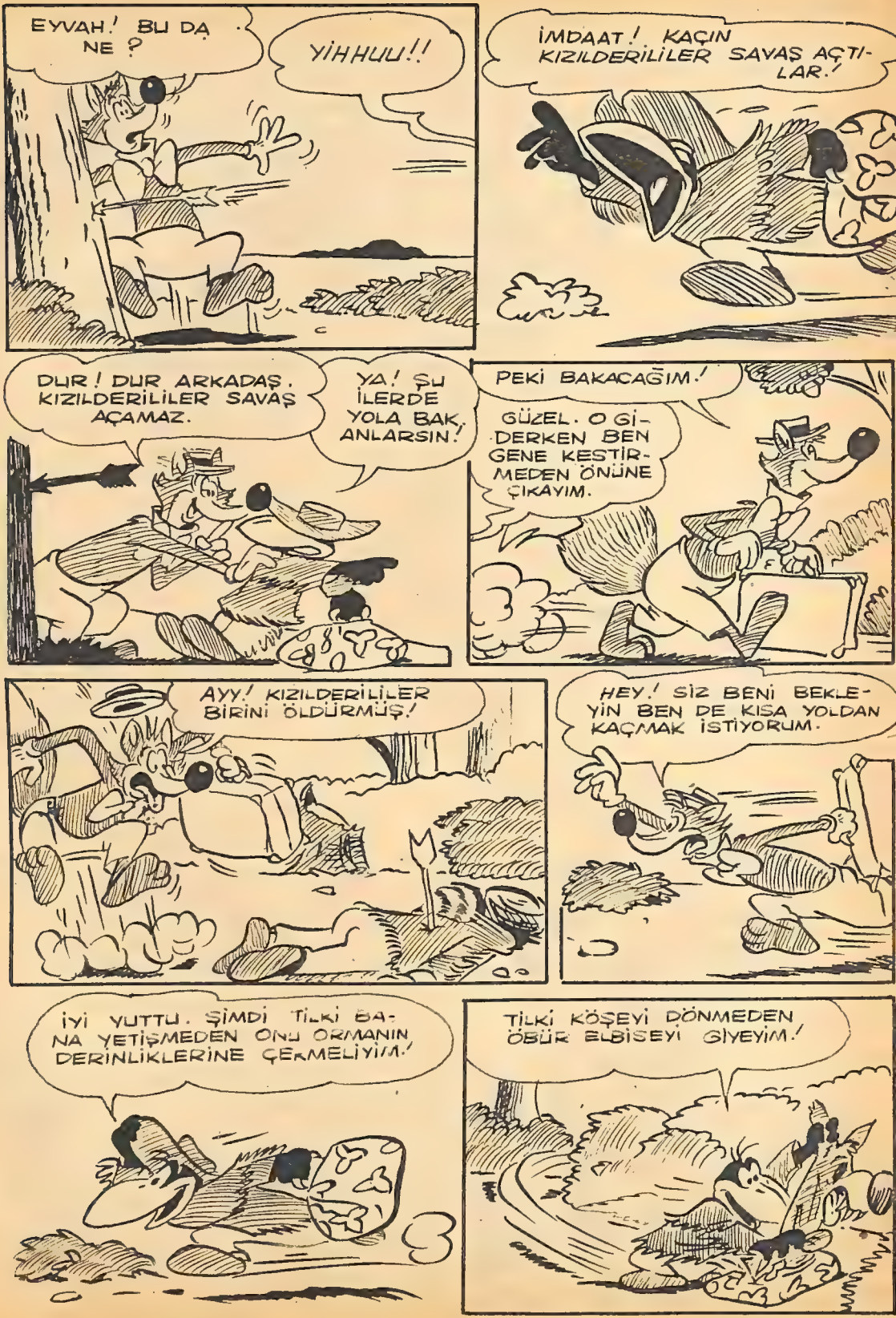
EYVAH! BU DA NE?
YİHHUU!!
İMDAAT! KAÇIN KIZILDERİLİLER SAVAŞ AÇTILAR!
DUR! DUR ARKADAŞ. KIZILDERİLİLER SAVAŞ AÇAMAZ.
YA! ŞU İLERDE YOLA BAK, ANLARSIN!
PEKİ BAKACAĞIM!
GÜZEL. O GİDERKEN BEN GENE KESTİRMEDEN ÖNÜNE ÇIKAYIM.
AYY! KIZILDERİLİLER BİRİNİ ÖLDÜRMÜŞ!
HEY! SİZ BENİ BEKLEYİN BEN DE KISA YOLDAN KAÇMAK İSTİYORUM.
İYİ YUTTU. ŞİMDİ TİLKİ BANA YETİŞMEDEN ONU ORMANIN DERİNLİKLERİNE ÇEKMELİYİM!
TİLKİ KÖŞEYİ DÖNMEDEN ÖBÜR ELBİSEYİ GİYEYİM!

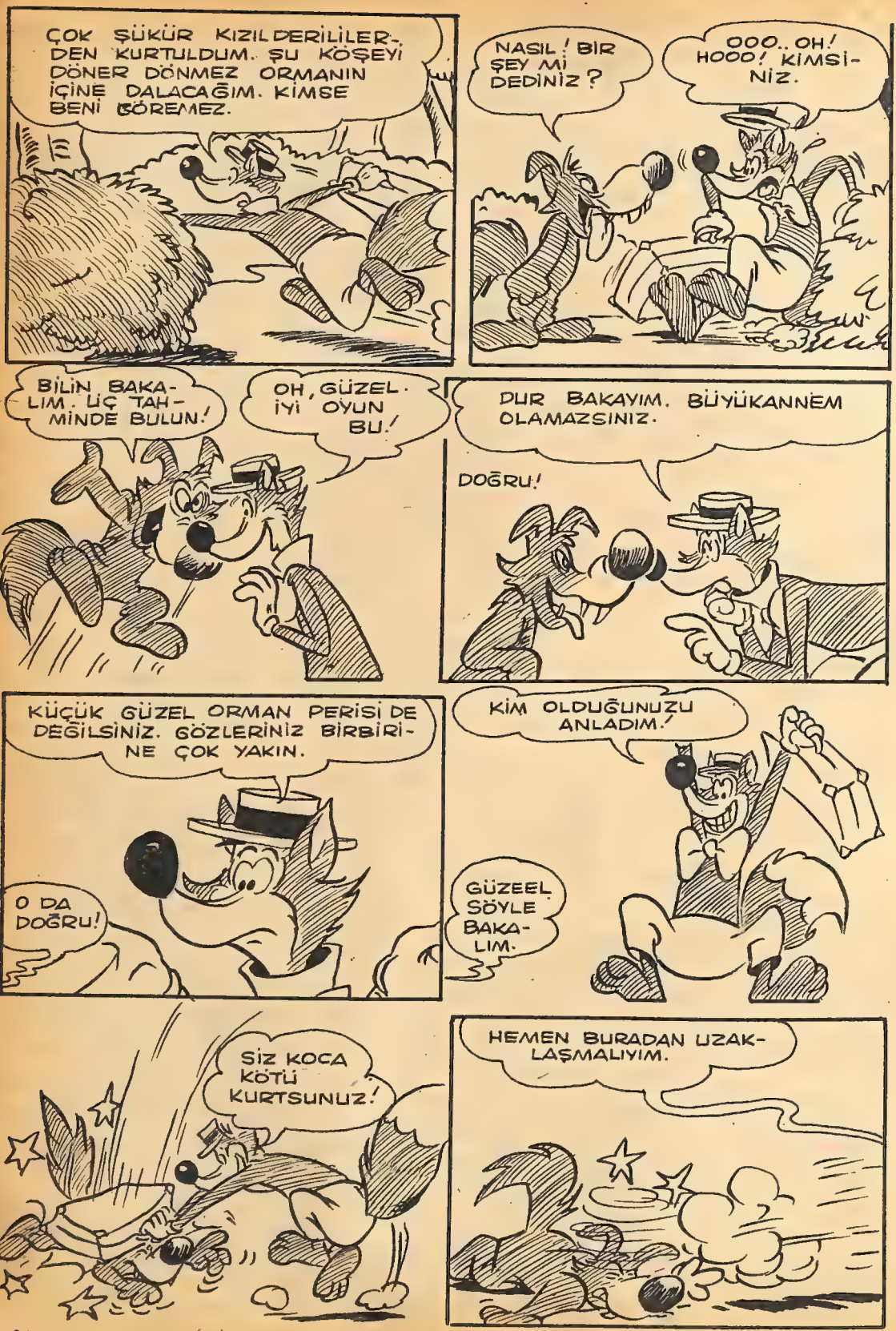
ÇOK ŞÜKÜR KIZILDERİLİLERDEN KURTULDUM. ŞU KÖŞEYİ DÖNER DÖNMEZ ORMANIN İÇİNE DALACAĞIM. KİMSE BENİ GÖREMEZ.
NASIL! BİR ŞEY Mİ DEDİNİZ?
OOO.. OH! HOOO! KİMSİNİZ.
BİLİN BAKALIM. ÜÇ TAHMİNDE BULUN!
OH, GÜZEL. İYİ OYUN BU!
DUR BAKAYIM. BÜYÜKANNEM OLAMAZSINIZ.
DOĞRU!
KÜÇÜK GÜZEL ORMAN PERİSİ DE DEĞİLSİNİZ. GÖZLERİNİZ BİRBİRİNE ÇOK YAKIN.
O DA DOĞRU!
KİM OLDUĞUNUZU ANLADIM!
GÜZEEL SÖYLE BAKALIM.
SİZ KOCA KÖTÜ KURTSUNUZ!
HEMEN BURADAN UZAKLAŞMALIYIM.

TİLKİ SANDIĞIMDAN DAHA CESURMUŞ. BENİM KOÇA KÖTÜ KURT OLDUĞUMU BİLDİ AMA PEK KORKMADI.

BU VADİDE BAŞKA TEK BİR YOL VAR. ORAYA İNEN ÇOK KESTİRME BİR PATİKA BİLİYORUM. İŞTE ŞİMDİ TİLKİYE YAPACAĞIMI BİLİRİM.

ARTIK SON PERDE İÇİN KILIK DEĞİŞTİRELİM.

KEH KEH KEH... BEN TİLKİLERİN EN ZEKİSİYİM. KIZILDERİLİLERDEN KURTULDUM. O KURDU DA ATLATTIM. ARTIK BENİ HİÇ BİR ŞEY DURDURAMAZ.

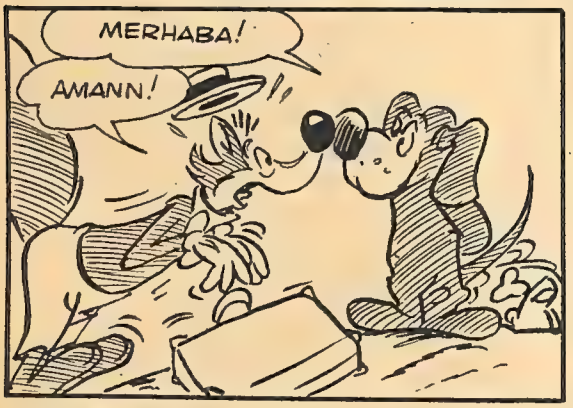
MERHABA!
AMANN!

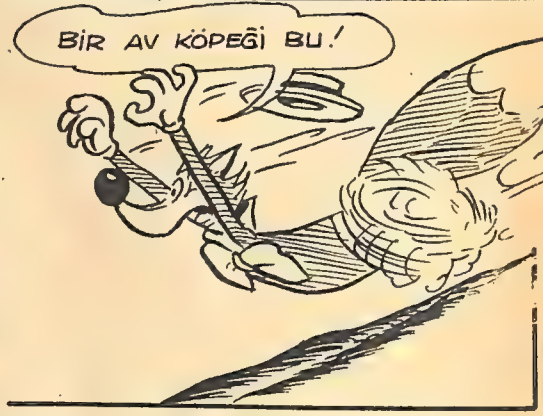
BİR AV KÖPEĞİ BU!

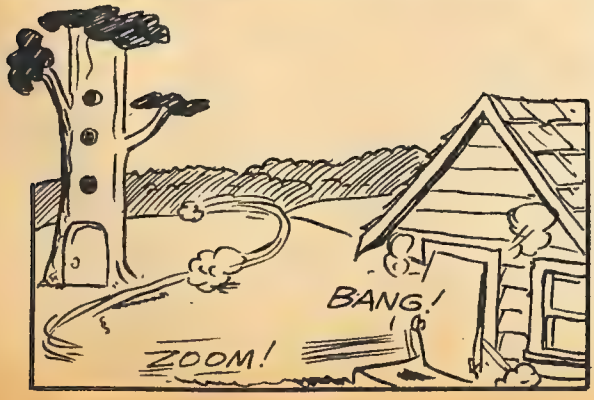
BANG!
ZOOM!

SONRA...
BU KARGA İLE SAVAŞI SONRAYA BIRAKMAK DAHA İYİ. DIŞARDA BİR ÇOK TEHLİKELERLE KARŞILAŞMAKTANSA BU DÖRT DUVAR ARASINDA DAHA GÜVEN İÇİNDE OLURUM. ÇOK ŞÜKÜR EVİME DÖNDÜM.
SON

BİN FEN AHMET

Bundan üç yüz elli yıl önce, Aksaray'ın bir mahallesinde, on yaşında yoksul bir çocuk yaşıyordu. Bu çocuğun adı Ahmet'ti... Fakat onu arkadaşları hep "Usta Ahmet" diye çağırırlardı. Ahmet, bu usta adını hakkıile kazanmış bir çocuktu. Her gün elinde testere, çekiç arabalar, tekerlekler, süslü süslü uçurtmalar, fırıldaklar yapar, onları arkadaşlarına dağıtırdı. Yaz gelince arkadaşlarile beraber kırlara çıkarlardı. Orada birlikte uçurtma uçururlar, ağaca çıkarlar, kah kuş tutarlar, kah kelebek kovalarlardı.. Ahmet kuşları ve kelebekleri çok severdi. Bir kelebek tutunca eline alır, saatlerce kanatlarına bakar, sonra düşünmeye başlardı. Onu böyle düşünceli gören arkadaşları kendi kendilerine "Acaba Ahmedin bir derdi mi var?"derlerdi... Fakat Ahmedi daha çok üzmemek için, derdinin ne olduğunu bir türlü ona soramazlardı.

Öyle birgün geldi ki, arkadaşları Ahmedi göremez oldular. Ahmet, sabahtan akşama kadar yalnız başına geziyor, gökyüzüne, uçan kuşlara ve kelebeklere doya doya bakıyor, boyuna düşünüyordu. Nihayet birgün arkadaşlarından biri yanına gidip ona sordu:

-Ahmet sana ne oldu? Niçin bizimle oynamıyorsun?

-Hiç!..

-Hiç deme!. Bugünlerde seni çok dertli görüyoruz. Annen, baban mı hasta yoksa?

Ahmet güldü.

-Ne münasebet canım.

-Ya neyin var öyleyse?

Ahmet, arkadaşının sözüne cevap vermedi. Gözlerini yine bir noktaya dikip düşündü. Sonra başını hafifçe göğe kaldırarak uçan kuşları gösterdi:

-Bak dedi, şunları görüyor musun?

Arkadaşı şaşırdı:

-Onlar ne? diye sordu.

-Kuşlar!.

-Peki ne olacak?

-Hiç!. İşte ben de onlar gibi uçmak istiyorum. Göklere çıkmak, havalarda dolaşmak için bir çare arıyorum.

Arkadaşını bir gülmedir aldı.

-Sen deli mi oldun Ahmet, hiç insan kuş gibi ucar mı?

Ahmet:

-Niye uçmasın? Pekalâ uçar, dedi.

Arkadaşı, Ahmede hiç bir şey söylemeden yanından ayrıldı. Koşa koşa arkadaşlarının yanına gitti ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

-Çocuklar, Ahmet delir-

miş! Kuş gibi uçmak istiyor.

Artık mahallenin yaramaz çocukları Ahmedin etrafında toplanmışlar:

-Ahmet uç! Ahmet uç!.. Haydi Uç!. Binfen Ahmet uç!. diye alay ediyorlardı.

xxx

Aradan yıllar geçti, Vaktiyle mahalle çocuklarının "Uç Ahmet" diye alay ettikleri Binfen Ahmet nihayet uçmağa karar verdi. Uçmak için kanatlar hazırlamış, denemeler yapmıştı.

O vakitler İstanbulda padişah Dördüncü Murattı... Bu çok yakıcı ve vurucu bir adamdı. Gözü önünde bir çok suçsuz insanları boğdurur, bütün bunları padişahlığın bir büyüklüğü diye görürdü.

Binfen Ahmet, yaptığı kanatlarla uçmak istediğini bildirdiği zaman, Dördüncü Murad hemen kendisini çağırttı. Binfen Ahmet'i tepeden tırnağa kadar süzerek gürler gibi sordu:

-Gökyüzünde kuş gibi sen mi uçacaksın?

Ahmet padişahın karşısında boynunu bükerek:

-Evet padişahım, ben uçacağım! diye cevap verdi.

-Ya!. Eğer uçamazsan kelleni yok bil!. Bir padişahı aldatmanın ne büyük bir günah olduğunu o zaman anlarsın!..

-Ferman padişahımın!.. Herşeyi göze alarak huzurunuza geldim.

-Haydi uç!..,

Padişahın etrafında bütün vezirler vardı.

Binfen Ahmet, kanatlarını giyinip uçmak için hazırlanırken, padişah:

-Budala canına susamış! diye alay ediyordu.

Bütün vezirler, padişahın bu sözünü kabul eder gibi başlarını öne iğiyorlardı... Bu sırada bir vezir:

-Hiç insan uçar mı sultanım? diye yaltaklık etti:

Padişah gözlerini vezire dikerek:

-Ahmak işte!. Dur bakalım, ne yapacak! dedi. Padişahla vezirler Binfen Ahmede hayretle bakıyorlardı. Fakat Binfen Ahmet hiç bir şeye aldırmıyor, kanatlarını gözden geçiriyordu. Arada birde çıraklarına "Sağdaki ipi daha sık, soldakileri biraz gevşet" diye emirler veriyordu.

Sonunda her şey hazırdı. Binfen Ahmet kanatlarını giyindi, sonra padişahın eteğini öperek:

-Sultanım izin verirseniz uçayım, dedi.

Padişah kahkahalarla güldü:

-Uç görelim.

Binfen Ahmet, padişahın yanından ayrıldı, Çinili köşkün yanındaki meydanlığa gitti, sonra:

-Destur diyerek uçmağa başladı. Herkes hayretler içinde Binfen Ahmede bakakaldı. Binfen, bir kuş gibi gökte uçuyordu.

Padişah şaşkın bir halde:

-Uçuyor be!. diye bağırdı.

Vezirler de padişahın bu sözüne:

-Evet sultanım uçuyor, diye cevap verdiler.

Binfen Ahmet durmadan uçuyordu. Denizi aştı. Üsküdarın üstünde yavaş yavaş yere indi. Kayığa atlayıp, acele padişahın yanına gelmek istiyor, ondan o saraya adım atmadan dalkavuklar padişaha gitmişler:

-Aman sultanım, dikkat ediniz! Bu herif bir şeytandır. Allah saklasın, bir gece sarayınızın üstüne gelip kuş gibi konarak akla gelmedik kötülükler yapar, dediler. Dördüncü Murat, Binfen Ahmedin böyle kuş gibi uçmasından çok korkmuştu. Dalkavukların sözlerini de duyunca daha çok korktu. Bu adamda muhakkak bir şeytanlık vardı. Vezirler Binfen Ahmedin öldürülmesini istiyorlardı. Fakat padişah korkusundan:

-Trabulusgarba sürgün gitsin, diye bağırdı.

Binfen Ahmet saraya gelip te bu haberi alınca şaşırdı. Padişahın adamları hemen onu yakalayıp bir geminin içine attılar. Gemi bir kaç gün sonra onu Trabulusgarba götürdü.

Fakat Binfen Ahmet, bu büyük acıya fazla dayanamadı. Trablusgarbın kızgın kumları arasında ölüp gitti

İşte ilk Türk uçakcısı daha dünya uçak adını bilmezken böyle yok edilmişti.

ALAEDDİN VE SİHİRLİ LAMBA

-Yine Alâeddin denilen o haylaz için ağlamışsın... Fakat artık onu aklından çıkar, bir daha onunla buluşamazsın.

Sihirbaz yemeğini yerken prenses Alâeddinin ona verdiği tozu, belli etmeden sihirbazın şarap bardağının içine attı. Sihirbaz bir aralık uzandı, şarabı aldı, içti ve derhal düşüp öldü.

Alâeddin gizlendiği yerden çıktı, karısına sarıldı, sonra sihirbazın cebinde duran lâmbayı çıkardı. Oğuşturdu, karşısına yine o erkek peri çıktı. Alâeddin:

-Bizi, sarayımızla Çine, eski yerimize götür, diye emretti.

Bir kaç saniye sonra eski yerlerini buldular. Sihirbaz öldüğü için yıllarca çok mutlu yaşadılar.

BONCUK, ÇOMAR VE TIRTIK

♪ KUŞ SESLERİİİ OVALARA YAYILIR!!! ♫

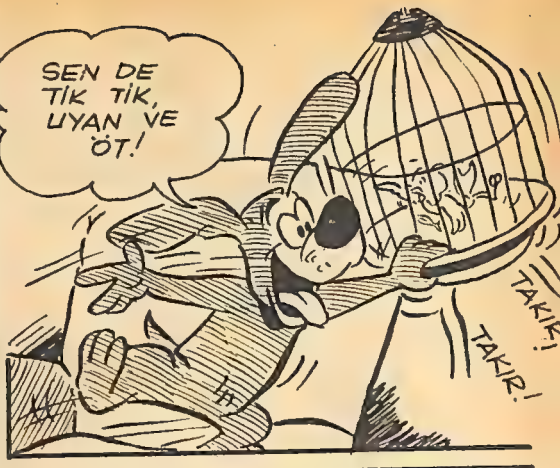
SEN DE TİK TİK, UYAN VE ÖT!
TAKIR!
TAKIR!

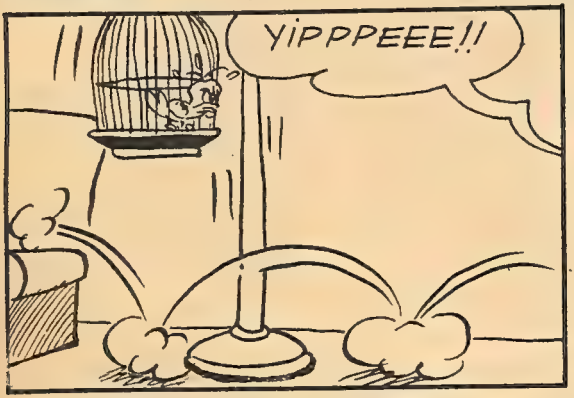
YİPPPEEE!!

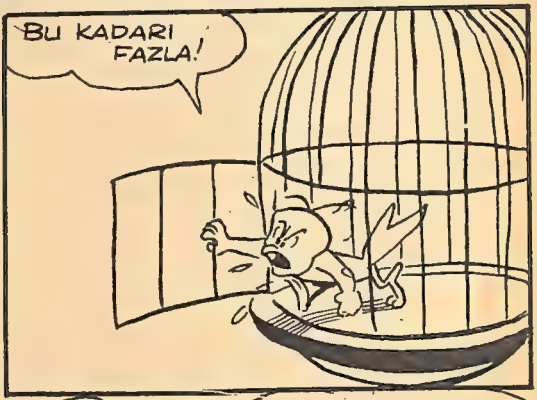
BU KADARI FAZLA!

BONCUK! UYAN, BONCUK! SANA BİR ŞEY SÖYLİYECEĞİM.
YAA? NEYMİŞ?

ÇOMAR BU SABAH AKLINI KAÇIRMIŞ GİBİ. ONU YOLA GETİRMELİYİZ.

BAŞKA BİR ZAMAN. ŞİMDİ UYUMAK İSTİYORUM.
DEMEK BANA YARDIM ETMİYORSUN?

ÇOMARIN KARŞISINA KENDİM ÇIKACAĞIM.

DİNLE ÇOMAR. NEDİR SENİN NİYETİN!
NE DEMEK İSTİYORSUN?
HER SABAH BİZİ UYANDIRMAK... BUNDAN VAZGEÇ ARTIK!
HAYIR GİTMİYOR!
BU HOŞUNA GİTMİYOR MU?
ÇÜNKÜ SİZ TEMBELSİNİZ. DÜNYADA YAPACAĞINIZ HİÇ BİR ŞEY YOK MU?
YA NEDİR YANİ?
GÜZEL BİR SORU BU!
CEVABI ŞU: ERKEN YATMAK, ERKEN KALKMAK SİZİ SIHHATLİ, CANLI YAPAR. DAHA İYİ BESLENİRSİNİZ. SABAH KUŞLARI KURTLARI YER.
KURT İSTEYEN KİM?
NASIL, SEN BİR KUŞ DEĞİL MİSİN?
EVET AMA BEN SABAH KUŞU DEĞİL KANARYAYIM.
APTALLIK ETME. HER KUŞ SABAH KUŞU OLABİLİR.
BENİM DE SABAH KUŞU OLACAĞIMI SANIR MISIN?
ELBETTE TIK TIK, BU SENİN ELİNDE.
OH! ÖYLEYSE SABAH KUŞU OLDUM. KURT YAKALAMAYA GİDİYORUM!
HAYDİ TIK TIK!
ŞURAYA BİR BAKAYIM!

YAKALADIM!
OO.. DUR BAKALIM, BURAYA ÖNCE BEN GELDİM!
HIII!!
DUYUYOR MUSUN, VER O KURDU BANA!
VAY! BU KURT DEĞİL ESKİ BİR SİCİM PARÇASI!
AL ENAYİ.. SENİN OLSUN!
BENİM ADIM ENAYİ DEĞİL TIK TIK'TIR!
BEN ENAYİ DİYORUM. ŞİMDİ AL BU SAHTE KURDUNU VE BAS. GİT. BEN HAKİKİSİNİ ARIYACAĞIM.
PEKİ BAYIM!
GÜZEL. BİR SABAH KUŞU OLDUM. GEREKENİ YAPTIM!
BAK HELE TIKTIK, BİR KURT YAKALAMIŞSIN!
BU SADECE BİR SİCİM PARÇASI ÇOMAR.

HIH!.. SADECE BİR SİCİM PARÇASI MI?
EVET. ORDA BİR KUŞ BENİ KOVDU. BİR SABAH KUŞU OLMAYA ÇALIŞMAMI ÖNLEDİ!
APTAL! HERKES ÖNCE HATA YAPABİLİR. YARINA KADAR BEKLEYİP NİÇİN YENİ BİR DENEMEYE GİRMİYESİN.
ÇOMAR, GERÇEKTEN BECEREBİLİR MİYİM?
ELBETTE!
PEKİ ÇOMAR, KURT ARAMAYA GİDİYORUM. SABAHLEYİN ERKENDEN GENE DENEYECEĞİM.
TİK TİK, GERÇEKTEN İŞE KOYULDU. SONUNDA BİR ŞEY GETİRECEK!
FAKAT SEN HALÂ BURDASIN!
BEN Mİ?
EVET SEN!
BONCUK
TİK TİK KURT YAKALAMAYA GİTTİ. HEM DE ERKENDEN. SEN İSE HAYATINI UYUMAKLA GEÇİRİYORSUN.
KÖTÜ MÜ YANİ?
İYİ DEĞİL YA. BAK BEN NE YAPACAĞIM!
ÜZÜLME ÇOMAR. ŞİMDİ BENİMDE AKLIMA BİR FİKİR GELDİ.
BONCUK
SABAH KUŞU BİR KURT YAKALARSA.. AÇIK GÖZ BİR KEDİ DE KUŞU YAKALAR. BİR KUTU İLE BİR DE İP LÂZIM.

ON DAKİKA SONRA...

EH, TUZAK KURULDU. YARIN SABAHA KADAR BEKLEYEBİLİRİM.

SABAH OLUNCA...

HOHHO... TİK TİK İŞ BAŞINA. TAM BİR SABAH KUŞU OLDUM. GÖRÜNÜRDE BAŞKA KUŞ YOK.

İŞTE KURT ŞU KUTUNUN ALTINA GİZLENMİŞ.

AHHA!! YAKALADIM!

İMDAT! BURADA HAPİS KALDIM!

OHHO!.. YAKALADIM!

NE OLUYOR BURADA?

VER O KUŞU BANA.

ONU ALAMAZSIN. ÇÜNKÜ BEN YAKALADIM.

DOĞRU ÇOMAR BEN DE KURDU YAKALADIM.

BU KURT DEĞİL, BİR MAKARNA PARÇASI. ŞİMDİ İKİNİZ DE YATAĞA DÖNÜN. BU SABAH BEN DE GEÇ KALKACAĞIM.

SONRA

O KADAR UĞRAŞTIK BİR ŞEY ELDE EDEMEDİK DEĞİL Mİ BONCUK.

BİLMEM BU SEFER HİÇDE FENA OLMADI. TEKRAR YATAĞA DÖNDÜK YA YETMEZ Mİ?

SON

BİRBİRİMİZİ TANIYALIM

KETİ BİÇON

TURGUT DOĞANÇALI

SOLMAZ KARATAŞ

ERTUĞRUL KARATAŞ

FAİZE AKTAR

DİNÇER BİRİNCİOĞLU

FİGEN BİLGİN

FARUK DEMİRTUĞ

ATİLLÂ ULUTAŞ

FİLİZ DEMİRTUĞ

ORHAN GÜÇLÜ

FAHRİ AKTAR

MİNİK KARDEŞLERE

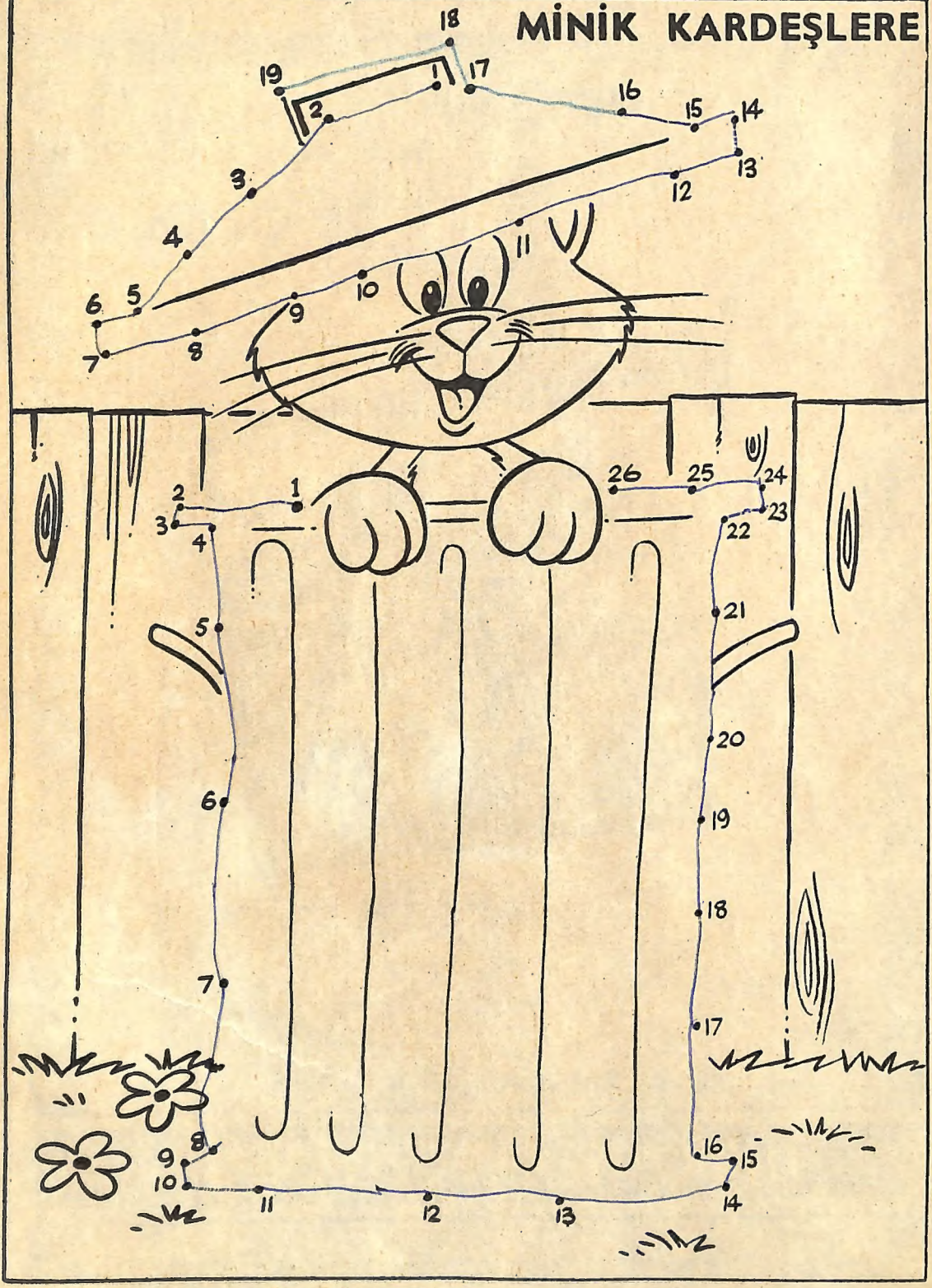

NUMARALARI BİRDEN İTİBAREN BAŞLAYARAK BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK. SONRA ÇIKAN RESMİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ.

KÜLTÜR YAYIN 15

DAMLAYA DAMLAYA

GÖL OLUR...

BÜTÜN TASARRUFLARINIZ İÇİN

TÜRK TİCARET BANKASI